

Посвещавам на изпълнението на Завета на Учителя Беинса Дуно.

Не ние, но чрез нас!

През последните години много разсъждавах, писах и говорих, в беседи и лекции за свещените български езици и свещените български писмености. По време на медитативни съзерцания на нашите сакрални букви от старите писмености, ми се разкриваше ТЯХНАТА БОЖЕСТВЕНА ПЕСЕН, ТРЕПТЯЩА СЪС ЗВУЦИТЕ НА АРФАТА НА ОРФЕЙ. Чувах ГЛАСОВЕТЕ НА ЖИВОТО СЛОВО дотолкова чисто и ясно, колкото сетивата ми успяваха да почувстват едва уловимия полъх на тази безгранична хармонично трептяща сияйна животворна светлина. Усвоените идеи, така както ги разбирах, с голямо желание и любов споделих с вас, моите читатели и слушатели. Сериозна помощ в тази вдъхновяваща работа ми оказваха Духовните Учители на нашата цивилизация, чрез писменото наследство, което са завещали с Велика Любов на нас, техните ученици.

В този материал ще се опитам да разкрия част от плодовете на моето съзерцание, на моето съзидателно творческо общуване с буквата «Љ» - «Ять».

Ще започна с думите на Учителя Беинса Дуно, думите, които силно привлякоха моето внимание и ме наведоха на размисъл:

„Като изучавате български езикъ, дохождате до буквитѣ Љ и Ж, които искатъ да изхвърлятъ. Буквата Љ е хубава. Ако се изхвърли отъ употрѣба, българитѣ ще закжсатъ. Буквата Ж казва, че преди да говори, човѣкъ трѣбва да мисли. Преди да трѣгнешъ на пѣтъ, мисли. Буквата Ж сжществува само въ български езикъ. Богатъ е българскиятъ езикъ, но българитѣ още не могатъ да си служатъ съ него. Въ буквата Љ сж свързани заедно Божествениятъ и човѣшкиятъ принципъ. Въ думата славянинъ, сричката „Ава“ означава Богъ, Баща. Значи, Богъ живѣе въ славянитѣ, въ ония, които Го славятъ. Бждещето е на славянитѣ. Бждещето е и на българитѣ. Тѣ ще оправятъ всички народи, понеже въ тѣхния езикъ е буквата Љ – кръстътъ, търпението. Тая буква означава още събиране и примиряване на доброто и злото. Българинътъ казва: „Азъ зная да събирамъ доброто и злото, да ги примирявамъ“. Нѣкои пишатъ тая буква по два начина – Љ и Гь. Както и да се пише, тя означава едно и сжщо нѣщо. Знакътъ Љ е на сърдцето, а Гь – на ума“. (Вж Младежки Окултенъ класъ, XXIII година, 14 Лекция, стр.245–246, изд.1947 г., София)

В друга своя беседа: «Учительтъ ... посочва, че буквата Љ е свалена отъ Константинъ отъ Невидимия свѣтъ и, че тази буква представлява единъ отъ кардиналнитѣ небесни знаци, която е знамето на славянската писменостъ и на славянството. Буквата Љ е Небесниятъ знакъ на Кирилицата и е печатъ на ангелъ

Елохилъ, който довежда двамата братя Кирилъ и Методий отъ края на Вселената, за да имъ даде славянската писменостъ.

Учительтъ казва: „Кирилъ и Методий, Свѣтилата на Славянския родъ, ви измъкнаха отъ тъмнината и ви облѣкоха съ Свѣтлина. Кирилъ и Методий свързаха българския народъ съ Небето“. (Вж „Изгрѣвътъ“, т.IV, стр.14–20, изд.1995 г., София)

Не случайно използвам стария правопис. В него все още финно трепти онази огнена сила, която Светите братя Кирил и Методий са кодирани на енергоинформационно ниво в съставената от тях писменост. При силно желание и чисто намерение тези трептения ще предизвикат резонанс с българския геном и ще събудят светли спомени за велики древни времена и велики духовни дела, в които... най-вероятно сме участвали и ние.

«Буквата Ъ е хубава. Ако се изхвърли отъ употреба, българитѣ ще закъсатъ», - съветва Учителя. Изхвърлиха ли заслепените безумци тази свещена буква от езика и писмеността ни?! Изхвърлиха я! Закъсаха ли българите след това, та и до днес?! Закъсаха... Много даже го закъсаха...

В отговор на искрените въпроси как да върнем духовното величие, достолепие и благоденствие на българския народ, аз пиша тези редове. И чрез тях заставам до всички онези чисти, светли, достойни и всеотдайни български синове и дъщери, които са почувствали в сърцата си, че това, което са ни завещали Великите Духовни Учители е за наше благо. И ако поради невежество, безотговорност, а често и откровена глупост сме допуснали сериозни грешки, постъпвайки противно на техните слова, то хубаво е след като сме изпили поредната «горчива чаша» до дъно, да положим усилия към поправяне на тези грешки. Едно от важните действия, които трябва да извършим е да върнем буквата «Ъ» - «Ять» в нашия език и нашата писменост.

«Учительтъ дойде въ България и предаде Словото Божие чрезъ Небесния знакъ и писа съ Небесния знакъ. Ето защо днесъ, повече отъ всѣкога, е потрѣбно Словото на Великия Учителъ да бжде предадено чрезъ Небеснитѣ знаци, за да дойде Божието благословение и Божията рѣка да закриля българския народъ». Става дума за Мировия Учител Беинса Дуно.

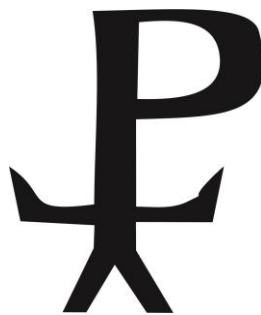
Това мое откровение е малък опит да почувствате красотата на една от най-сакралните букви, така както «тя» се разкри на мен и нежно затрептя в сърцето ми. Отворете сърцата си и вие... Успокойте ума... Да съзерцаваме заедно...

Започнах разкриването на същността на буквата «Ъ» - «Ять» с ясното осъзнаване, че ние сме многомерни същности, притежаващи многомерен

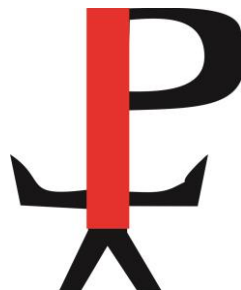
геном и живеещи в многомерна Вселена. Буквите също са многомерни. Безкрайни по своята дълбочина, както е Безкрайно и Живото Слово Божие. Всяка буква е едно отделно Учение.

„Въ началото бѣ Слово. И Слово бѣ у Бога. И Слово бѣ Богъ“.

Три пъти свещената буква присъства в небесното послание, свалено от Евангелиста Йоан и записано на свещения български език. И аз ще започна разкодирането на земния й знак от огледалната му небесна му проекция, която би трябвало да изглежда така:

В процеса на разкриване на многомерната многопланова същност на свещения йероглиф ще го разделяме на отделните му съставни части, всяка от които е елемент от единната древна традиция на Свещеното Слово, Глагол. Основата на буквения знак е вертикална права линия «I», която в нашия език, а и в много други езици звучи като буквата „И“.

Буквата «I» в този графичен вид е присъствала и в старата ни азбука, но е извадена оттам при поредната „образователна“ реформа. „И“ в конструкцията на езика представлява „сюз“. „Първият основен тон на

Битието, това е съюзът „И“. „И рече Бог“. РЕЧЕ е глагол. „И“ - значи Бог намисли да свърже. Съюзът свързва. Две противоречиви неща като ги хармонизираш, то е съюз. След като си свързал това противоречие, трябва да накараш тия същества да действат хармонично...“. „И“ е началото на нещата, което дава подтик за творчество... Буквата „И“, с която българите пишат думата ИСТИНА, представлява празна чаша, в която трябва да се налее...“ (Петър Дънов. Словеса. Астрала)

Уважаваният от мен езотерик Жозеф Александър Сент Ив Д'Алвейдър, доживял до началото на 20-ти век и написал фундаменталния труд „Археометър“, който ще цитирам не веднъж по-нататък, ни разкрива буквата така: „...числото **10** ...мъдрост, или царицата на небесата на древните патриарси...“ Ще отбележа, че в нашата азбука булгарица - кирилица буквата «И» е запазила древната си числена стойност **10**.

«Като допълнение на тази буква е „Р“...“, продължава д'Алвейдър и от Археометъра ние се връщаме към нашия свещен йероглиф и разпознаваме българската буква «Р»:

Д'Алвейдър продължава: «...Тази бинарна комбинация образува археометрично коренно име, едносричков автологически корен. Отворили санскритския речник, ние започваме да ползваме езика деванагари, езика на Божия Град, или божествената цивилизация, защото в основата на неговото произношение е археометрическият храм език – адамическия (ватански, бел.авт.), чиято азбука използвахме... **ИР, Ира** означава на санскрит: Слово, Божествеността на Словото. Отговорът е Божествено впечатляващо...» И по – нататък по текста: «**ИР** ни дава **РИ**; **РИ** на санскрит дава **РаДЖ**: да бъдеш цар, да управляваш. И така съединявайки двете смислови значения, прякия и обратния, получаваме: **Глагол, Бог Слово, Царят на вечното царство**». Ще се въздържа от коментар на цитираните текстове. Те говорят сами за себе си.

Следващият символ, който ще разпознаем в троичността на «главата» на нашия небесен йероглиф е «О»:

А под него във вид на тризъбец е древният символ на божествения огън «Ш», звучащ в арамитския древносирийски език като «ШИН»:

В светлината на хилядолетната древна традиция, д'Алвейдър споменава едно от имената на Спасителя Исус Христос, Въплътения Бог Слово, според православната вяра, като ОШИ или ИШО, а в транскрипцията ОШИ – Ри означаващо Исус Цар. Намираме трите букви на това ИМЕ и в свещената буква от православната азбука, която сега заедно с Вас съзерцаваме в нейното небесно отражение.

Значенията на **ИР** – **РИ** вече обсъдихме. Какво пише създателят на Археометъра за свещеното име ОШИ или ИШО:

«Въплътеното Слово заявява: **Аз съм пътя, и истината, и живота.**

Пътят се олицетворява с буквата «Ш» в името на Исус, точката на вечното рождество и временното рождество в началото на Козирога, така наречените врата или пътищата на ангелите. Допълващият го знак на Рака аналогично се нарича вратите или пътищата на хората и се охранява от ангела известител Гавраил. Истината се олицетворява от буквата «І» - «И» и знака Дева, посветена на божествената мъдрост, царицата на небето,

отъждествявана с Мария след успението. Животът се олицетворява от третата буква в името на Иисус, буквата «О», отъждествявана с дома на Венера – Урания, Йона на патриарсите, червения гълъб и огнените езици на Светия Дух. И така Животът е последното и висшето от трите слова на Иисус».

ЙЕ-ШО е името на «човекоподобния животински човек на земята», използвано в богомилското учение... (Антон Глогов. Богомилското Учение.)

Ако до тук на някой му се стори, че в разшифроването на графичния знак на буквата «Ъ» - «Ять» има прекалено много «християнство», ще напомня, че разсъждаваме върху скритите смисли на буква от писмеността на Българската Православната Вера. И независимо от това, че закономерно ще открием в тази буква свещеното наследство и от предходни наши и други древни духовни традиции, трябва да знаем, че ПЪТЯТ на Българския Род през последните две хилядолетия и в православно учение, и в богомилското учение, и в учението на Бялото Братство е бил в посока към прилагането на изконното учение на Въплътения Бог Слово - Учителя Иисус Христос. Божият Син, който се пожертва за човеците, пое кармата на земната цивилизация и върна пламъка на Любовта в сърцата на хората, като се въплъти и заживя в тези помръкнали, огрубели в материята сърца:

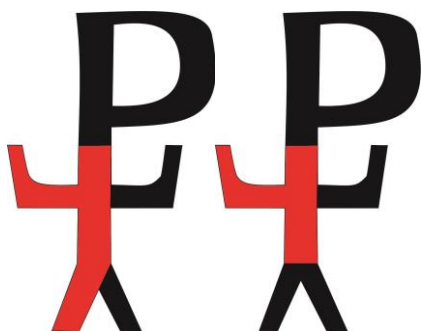
«И Словото стана плът и въплъти се в нас...». Остромирово евангелие (Евангелие от Йоана)

Горното изображение, представляващо ранно християнски кръст, наречен кръста на император Константин, е още едно доказателство за единството на Духовната Традиция и за дълбочината и достоверността на казаното до тук. Повече от явно е конструктивното и смислово сходство между него и символа, който ние разглеждаме.

Христовото Учение, Учителят Христос и ние, неговите ученици - човеците... Ние сме тук на тази планета в това измерение да се УЧИМ. Думата ЧЕЛО – ВЕК, в този контекст аз я разбирам като «вечен ученик», или този, който се учи през целия си жизнен цикъл – цял век, защото «ЧЕЛА» в превод от санскрит значи УЧЕНИК.

В искрения си чист стремеж да бъдем достойни ученици на нашите Велики Благословени Учители, нека визуализираме и проявим в Свещения йероглиф «Љ» - «Ять» буквите «У» и «Ч» - първите букви от първата заповед на Учителя към ученика: «УЧИ!».

« Учи, учи, учи всичко, учи! Езиците учи, музиката учи, изкуството учи, да готвиш учи, да палиш огън учи, да ходиш учи, всичко учи. Да не остане нищо ненаучено. Камъните изучавай, цветята изучавай, реките изучавай. Изучавай и злото. Всичко изучавай. И като има човек това желание, той може да има постижение. Тази буква трябва да се обърне нагоре. Това е същата буква обърната нагоре – една чаша, която трябва да възприема Божиите добрини. Като приемеш нещата, обърнеш надолу буквата «У». Това е «Учи се»! И това, което възприемеш, това «Ч», това е пъпка, която се е развила и след като зачене тази пъпка, тя постепенно става тежка. Като се обърне надолу, расте и зрее...

Учителя вдига двете ръце нагоре, отворени и казва: «Учи се и цъфти!»

След това Учителя сваля ръцете надолу и казва: «Завържи и зрей! И дай плод! И тогаз хората да те вкусят и да благодарят на Бога, че си сладък». (Петър Дънов. Словеса. Астрала)

(Буквените знаци не присъстват в оригиналния текст. Те се проявяват в процеса на духовната ни практика – съзерцание на свещения йероглиф «Ъ» - «Ять». Бел. авт.)

«Люби, **УЧИ**, мълчи, търпи, прощавай и Пътя си продължавай и Бога не забравяй!»(Формула на Учителя Беинса Дуно (в света Петър Дънов)).

Предпоследния знак, който ще разгледаме в нашата идеограма е:

Този древен рунически символ “Y”, в обрънатата му позиция ще обясня чрез илюстриране на неговото практическо приложение в Космическия танц Паневритмия - динамичната медитация, свалена от Духовния Учител Беинса Дуно от Висшите Светове и поверена на българите. Предназначена да материализира идеи от същите тези Висши Светове, чрез Паневритмията всъщност се въплътява Живото Слово Божие в нашето измерение. Играещите, с телата си често заемат позиции, отговарящи на буквените космически знаци, проявени и записани от посветените в земните писмености. Заемайки тези сакрални пози по време на играта, те се отъждествяват с Живото Слово. Играещите проявяват Словото, живеещо в тях. То Говори чрез тях. Те СА Словото.

В конкретния случай става дума за упражнението „Стъпка по стъпка“:

„Когато единият крак се отделя в страни или напред, то слънчевата енергия слиза надолу в нас, а когато двата крака са събрани, то имаме изпращане на земна енергия нагоре към Слънцето. По този начин става обмяна. При разтворени крака Слънцето и ние сме положителни към Земята: възприемаме от Слънцето и даваме на Земята. А когато нозете са събрани, тогаз земната енергия е положителна и отива към Слънцето.

Чрез тия движения се развива усет, кога действа Слънцето и кога – Земята. Те спомагат за придобиване на истинските методи, вложени в природата.“ (Учителя Беинса Дуно. Паневритмия. Сборник с автентични документи 1938 – 1942 г.)

Въплътяване на Слънчевата енергия, на Слънчевото Слово, Глагол (думата „логос“ в обратен прочит е „голос“, „глагол“) - това е значението на предпоследния писмен знак, посочен в този символичен ред.

А в долния край на символа, раздвояването на вертикалната линия очертава буквата „Л“, записана със знак от кирилицата. Този глас е записан и звучи в руническата писменост на северните народи като ЛАГУ, Л-АГУ . Означава вода - както онази Сияйна Астрална Вода, която познаваме с името Светлина, Виделина, така и Земната Вода, от която в по-голямата си част се състоят нашите тела и тялото на нашата Планета.

„И рече Бог: да има твърд посред водата и тя да дели вода от вода“.

Битие 1:6

„Буквата „Л“ е една преходна връзка с умствения свят... Тази буква означава планински връх, под който има извор“. (Учителя Беинса Дуно)

С нея започва думата ЛЮБОВ.

Символите живеят в нас и повторно оживяват чрез нас. Остава да осъзнаем това, да се отъждествим с тях, да ги почувстваме, обикнем и проявим. С голяма Любов и Мъдрост. И тогава ще станем Творци на нашата реалност...

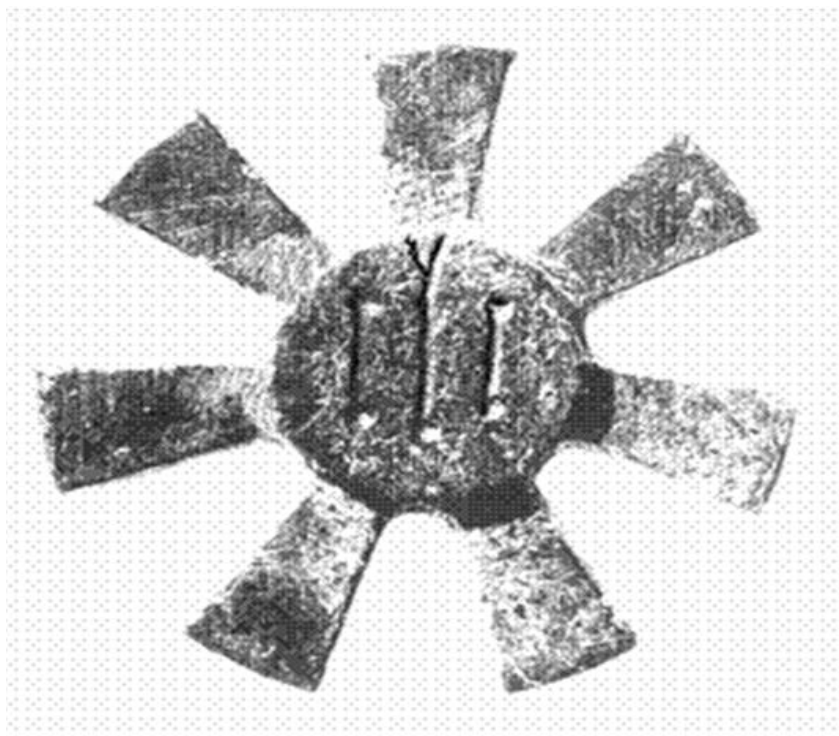
Да се върнем към буквата «Ъ» - «Ять» в нормалната ѝ позиция. Извадена от азбуката ни тя продължава да живее в сърДцата ни. Оттам никой не може да я извади, може само временно злонамерено да блокира нейното проявление. Сигурна забелязахте как написах думата сърДце. Така както тази свещена дума се е пишела и изговаряла в стария език. В руския език, наследил нашата православна християнска традиция все още е така – серДце. Ваденето на буквата «Д» - «добро» от думата, жестоко я осакатява и като вибрация и като числова стойност. Блокира донякъде и доброто в сърДцата ни. И това не е безобидна шега... Работят знаещи мощни магически кланове!

Нашата работа е да върнем Чистотата, Силата, Достойнството и Честта в сърДцата си. И тогава ще се върне Достолепието на Българския Род!

Започваме проявяването на символичния ред на буквата такава, каквато я познаваме:

В основния енергийно информационен канал, във вертикалната ос на буквата е вграден древен тризнаков символ, познат на всеки българин :

При разкриването на този много древен сакрален символ, предлагам да потърсим отговорите там, където им е мястото, а именно в историческите документи – древните български летописни сводове.

В т.5 на «Нариман тарихы» е публикуван пътепис на волжко българския принц Джанги ибн Хакан ал-Кимаки ал-Булгари, който през 1106-1107 г. извършва пътешествие по българските земи, като минава и през днешна Дунавска България, където се среща и запознава с принц Йоан Комнин. Ценното за нашето изследване в тази среща е, че Йоан Комнин, представяйки се за наследник на древен български род, запознава автора на пътеписа с азбуката на Атила:

«... Порази ме познаването му (на Йоан Комнин бел. прев.) на родното ми хунско наречие на тюрко-българския език и попитах принца къде го е научил. Той ми отговори така: "Когато разбрах, че наш прадядо (на Комнините) е хунският българин Ком, започнах навсякъде да търся следите на хунския език, за да мога да съставям поне прости изречения. С основите на хунската реч ме запознаха хуно-българи, живеещи край Константинопол. Те обаче са забравили много от хунските думи и аз ги намерих в преписа на Таура (Библията) на хунското наречие. Този препис като реликва се пази от много време в нашето семейство..." После Йоан ми показа книга с азбуката, разработена от Барис Абаз, вуйчо на Атила и някои негови записки ...»

По-нататък е посочено графичното изображение на азбуката. В тази азбука знакът «I», от символът «IYI», който изследваме, е с произношение «Я», а знакът «Y», е с произношение «E».

Потом Джан показал мне книгу, в которой были записаны алфавит, разработанный Барысом Абазом, дядей Атилле [Атилла, „Аттила“] и некоторые его сообщения. В этом алфавите буква „А“ писалась, как „H“, „Б“ – как „X“ или „X“, „Д“ – как „U“, „Е“ – как „C“, „Ж“ – как „H“, „И“ – как „P“, „К“ – как „B“, „Л“ – как „A“, „Н“ – как „ [?], „О“ – как „O“, „Р“ – как „J“, „С“ – как „T“, „Т“ – как „И“, „У“ [и „Й“?] – как „V“, „Ф“ – как „G“, „Х“ – как „X“, „Ц“ – как „Y“, „Ч“ – как „IY“, „Ы“ – как „J“, „Э“ – как „Y“, „Ю“ – как „J“, „Я“ – как „I“...

Цитирам автора на пътеписа:

«... Не всички думи се произнасят така както се четат, например думата **«ІУІ»** се чете като **«ЯЕЯ»**, или като **«ЯЙЯ»**, но се произнася като **«ЙЯ»**, тоест **«НЕБЕ»**, **«БОГ»**, **«ВСЕМОГЪЩИЯ»**. При нас тази дума се е съхранила като **«Йа Ходаем»** (**«Всемогъщия Господ»**) ...»

И така, в древна библия, написана на хунско наречие на тръок – българския език, съхранявана от българския род Комнини (наследници на сина на Атила ХАБАР) е посочено, че символът **«ІУІ»** обозначава името на **БОГА**. И то е троично, трибуквено. Както ще си остане и в нашия език - **«БОГ»**.

Многохилядолетната българска писмена руническа традиция е заложена в основата на писменост, съставена специално за нуждите на бъдещия император на света Тукъй – Атилле, Атила с тронното име Аудан Дуло. Оттам е взето Свещеното Име на «Небето», «Всемогъщия» в неговата сакрална троичност и е «вградено» в централния енергийно информационен канал на буквата **«Љ»** - **«Ять»**, който я свързва с Невидимите Висши Божествени Йерархии, наречени АЛХИМ – АНГЕЛИТЕ НА СЛОВОТО.

Традиция и приемственост – две свещени части от НЕДЕЛИМОТО ЦЯЛО!

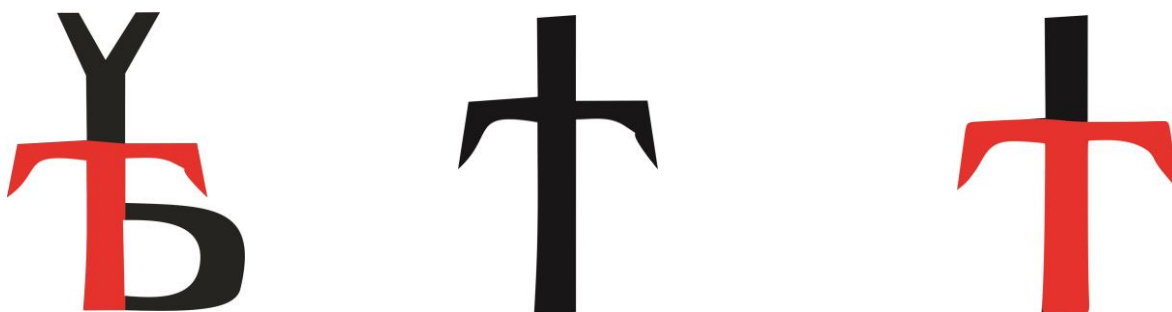
«ІУІ» произнася се **«ЯЕЯ»**. **«Љ»** - **«Ять»**, произнася се като **«Я»**, и като **«Е»** ... и като **«Я»**!

А ето и една награда за по-наблюдателните – в азбуката на Атила буквата **«И»** е записана със знака **«Р»**. Спазен е принципа, за който вече говорихме и смислово разкрихме: **«ИР»** - **«РИ»**.

Преминаваме към символичния център на свещения йероглиф. Там в цялото си великолепиe и величие засява «АЗ-ЪТ» на Българите. Първият глас «А» записан с белег - символ в глаголицата, азбуката на българските богомили :

В него са вградени още два символични знака. Единият е кирилическата буква «Т», приемник на древната «Тау». В евангелието се съдържа много древен ключ, изречен с устата на Учителя Христос на стария сирийски език арамит: «Аз съм алеф и тау». Този древен ключ е вграден в първата буква от глаголицата – «АЗ-ЪТ» на българите. Утвърденият гръцки превод в познатото ни евангелие «Аз съм алфата и омегата» е меко казано неуместен. Ще дам думата за коментар на Александър Сент Ив д'Алвейдър, който не е толкова мек: « «...Аз съм алфата и омегата». Вследствие на този превод мистерията се сгромолясва от реалността в мистиката, защото гръцкия език е езика на шудрите, пракрит, или дивашки, но не археометричен». (Археометър)

« «АТх», пише д'Алвейдър по-нататък, на санскрит означава конструктивен дух, душа, жив разум. Когато Въплътеното Слово глаголи: Аз есмь АТх, алеф и тау, това значи: Аз съм конструктивния разум на Универсума, неговото слово, въоръжено с всички свои творчески и охранителни власти.»

И като кратко допълнително разяснение към този древен сакрален ключ «АТх» ще спомена, че и в Глаголицата и в Кирилицата присъства буква, която е копие на буквата «АЗ», само че отворена по вертикала и това е буквата «Тхита»:

Числовото значение на буквата «Тхита» е 9, края на числовия ред. За запознатите, девятката (9) при събиране и умножение с други числа се държи като нула (0). И в Глаголицата, и в Кирилицата «Тхита» се намира не на девето поредно място, а в края на азбуката. «Аз съм алеф и тау», в нашата традиция ще прозвучи :«Аз съм АЗ-ът и Т-хита», «Началото и края», «Единицата и девятката», «Мъжкото и женското». В ЕДИНСТВО!

«Буквата «Т» изразява кръста, т.е. принципите на мъжете и на жените, според които те живеят на Земята... Буквата «Т» е силна – тя е единицата», - казва Учителя Беинса Дуно. (Петър Дънов.Словеса. Астрала)

Следващият символ, вграден в «АЗ-ът» е огненият тризъбец, символизиращ Божествения огън, ватаническият «ШИН». За него вече говорихме, но тук той е обърнат надолу, към възплътяване:

И закономерно, заедно с думата възплътяване, веднага се проявява знакът на буквата «**Боукъй**», материализиращ се в азбуката на българите богомили - глаголицата:

В огледалното отражение, обърната наляво «**Боукъй**» е буква от самаритянската азбука, където звучи на езика на Христос като «**МЕМ**». «**«М**» - то е обърнато «**Ш**» надолу. Човек е **Милосърден**, знае да се разправя с материализма...» (Петър Дънов.Словеса.Астрала)

Когато този огнен тризъбец „**Ш**“, символ на Божествения Творчески огън е ориентиран нагоре, в долната му част, за да се покаже възплътяване се

появява една змиевидна полегнала „S” - образна крива. Тази крива в Кирилицата се нарича „титло“ и се слага над буквите, когато те трябва да обозначават цифри. Прикачена към Божествения огнен тризъбец, тя едновременно с възплътяването на Живото Слово - Глагол, символизира и раждането на числовия порядък, на числата от Единицата Майка Баща – АзБоукъй. Обърнатата „надолу с главата“, „Боукъй“ няма нужда от въпросното „титло“.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
·ạ̄	·ḅ	·g̣	·ḍ	·ẹ	·ṣ	·ẓ	·ḥ	·q̣
10	20	30	40	50	60	70	80	90
·ị̄	·ḳ	·ḷ	·ṃ	·ṇ	·ṛ	·ọ	·p̣	·c̣
100	200	300	400	500	600	700	800	900
·p̣	·g̣	·ṭ	·ṿ	·f̣	·x̣	·ψ̣	·ẉ	·ц̣
11	12	13	14	15	16	17	18	19
·āị̄	·bị̄	·gị̄	·dị̄	·eị̄	·sị̄	·zị̄	·hị̄	·qị̄

Тя, като втора по ред буква няма цифрова и съответно количествена стойност и следователно изразява някаква изключително мощна безпределна сила, която не подлежи на ограничение и измерване. И това е наистина така.

„Звукът „Б“, с който започват думите Бог и Битие – създаването на света, е ЖЕЛАНИЕТО ЗА ТВОРЧЕСТВО. Буквата „Б“ означава Творческия Принцип в Природата.“ (Учителя Беинса Дуно. Енциклопедичен речник.Астрала.)

Числовото значение на буквата „А“ – „АЗ“ е 1 – Единица. В мистичната символика това число изразява Единството на всичко съществуващо. Като неразделна част от това единство е Творческия Принцип в Природата. Ние казваме „АЗБУКА“. Изявата на Творческия дух „АЗ“ („АС“) и Творческия Принцип „БОУКЪЙ“ се намират в изначално Единство. А ние с вас и Живата

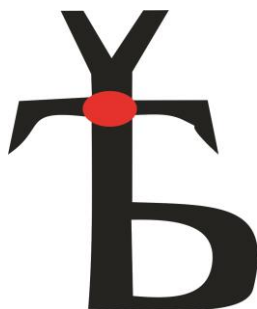
разумна природа около нас, сме резултат от проявяването на този Творчески Принцип.

Защо в древните текстове пише именно „БОУКЪЙ“. Тази дума се състои от две части „БОУ“, което значи „БОГ“ и „КЪЙ“, което в стария български език значи „ОТЦЕПЕН“, „ОТДЕЛЕН“. Тоест Вечният, Безграничният, Съвършеният, Намиращият се извън времето и извън пространството Творец, отделя, обособява в Самия Себе Си едно сакрално пространство, в което да прояви отново Самият Себе Си - Творческото Си Начало. Българите, а името Българин в изначалното си значение значи Жрец, Свещенослужител, са определили това сакрално пространство-време, в което се проявява ЖЕЛАНИЕТО ЗА ТВОРЧЕСТВО с втория писмен знак в глаголицата и булгаричката-кирилица - „БОУКЪЙ“. И постигналият тази велика мъдрост става БОУ–УКЪЙ, Божествено Учен – Просветен.

В думата „АЗБУКА“, в разбирането и проявяването на Божествения закон за мъжкото и женското начало, за Светлината и Тъмнината, изразен в първите две букви „АЗ-БОУКЪЙ“, в БЪЛГАРСКИТЕ ПИСМЕНОСТИ, хилядолетия преди Рождество Христово е заложен принципа на компютърното програмиране, базиращ се на разликата в потенциалите 1-0 (единица – нула).

И така «БОУКЪЙ» - «БУКИ»: Желание за Творчество, Творческия Принцип в Природата, Потенциал за износване и раждане на Живота, Женското начало, Тъмнината, Пустотата, Обособеното пространство-време за проява и материализиране на Безкрайността и Вечността... Майката и кръстницата на всичките останали БУК – ВИ.

И тази Майка, още веднъж като буквата «М», «Ма» присъства в невидимата точка на пресичането на вертикалната и хоризонталната линии в «АЗът», вграден в «Ъ» - «Ять», :

В писмеността на патриарсите, ватанската писменост, «М» се е изобразявала първоначално като права линия, влизаща в черна точка, а по-късно само като черна точка.

В нашия език, приел наследството от древните изначални заповеди в тангрисма «БО» и «МО», тези две букви означават женското начало, но ако при «Б» говорим за женското начало, намиращо се в изначално единство и хармония с мъжкото в Майката Баща Неделимата Единица, то при «М» вече имаме условно отделяне и условно самостоятелно съществуване на женското начало, съотнесено към нашия дуалистичен четириизмерен свят. Оттук е езиковия преход «БЕЛ» - «МЕЛ», «БАТ»-«МАТ», «БАЯ»-«МАЯ» и т.н.

И ето нашата «Б» се проявява в сакралната си форма от другата българска писменост, такава, каквата я използваме и днес:

При разкриването си тя засиява отново с името на Твореца на Всемира, изписано със свещените букви на православната българска християнска азбука, което в езика ни звучи като «БОГ»:

В Свещената троичност на буквата «Б», вградена и в йероглифа «Ять» се ражда Неделимия от нея знак на Божествения Глагол. И абсолютно закономерно в азбуката ни неговия глас, записан с белег-символ, има цифровото значение 3 – Божият Син, Бог Слово:

«Ѣ» - «Ять», «Ятова гласна», а гласна значи слънчева, носеща в себе си мъжката творческа енергия и сила на Слънчевия Глагол. ОБайващата песен на този слънчев глагол в нашия език се лее и ни ОМайва с още три прекрасни слънчеви гласни, ясно проявени в нашия Сияен Слънчев Йероглиф: .

Йер Голям:

Йер малък:

И Йеръй:

Буквата «Ь» - «Йеръй» също е изхвърлена от азбуката ни и езикът ни е загубил част от своята напевност и сила. Да не забравяме, че «Йй» обозначава стихията на етера. За щастие се е запазила в руския език.

Също така малцина знаят, че «Ь» - «Йер малък», наречен в руския език много конспиративно «мягкий знак», в стария български език е гласна буква и звучи като «Йъ». Така се и пише, само че предците са имали многомерно виждане и са били пестеливи в използването на писменото пространство. Така «Йъ», лявото «Й» - «Йй» влиза в дясното «Ь» и се получава компактно записаното «Ь» - «Йъ». Вследствие на проведените серии от граматични кастрации на езика ни по отношение на гласната «Ь» - «Йъ», той вече не е толкова мек и нежен колкото е бил.

« **Ъ** » показва онзи велик закон на равновесие», - казва Учителя Беинса Дуно. (Петър Дънов. Словеса. Астрала)

Затова тя заема централно място в буквата «**Ъ**» - «Ять».

И разбира се ще завършим този слънчев концерт с другата извадена от нашата азбука буква «**Й**», която незнайно защо наричаме И – кратко, при положение, че всъщност тя е И – дълго, «Йй», стихията етер, записана чрез гласов знак в нашите азбуки:

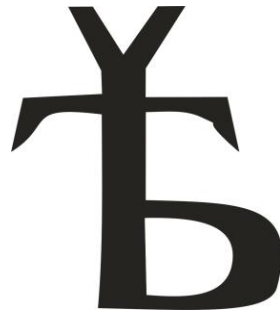
С този вълнуващ и вдъхновяващ глас - звук, отговарящ на лятното слънцестоене на 22 юни се пее една от най-хубавите мантри по време на завиването и развиването на магическата верига на българските хора: «Ййй-Хууу», където «Ху» в зороастризма е името на Твореца, в неговото проявление като Добър и Творящ Добро. «Худай» е едно от древните име на Бога в българската традиция на тръок-българския клон. Там Богомилите се харичат Худаййари. «Ху» е името на Твореца и в традицията на суфите. А ние българите, като най-древния народ на земята не просто сме се докоснали до тези традиции.

«Ййй» е другото Негово Име. Учителят Беинса Дуно ни е оставил една изключителна песен, като е задал следния интервал в първата дума:

«Йййй –де, йййй-де, йййй-де, Сам Той йййй-де, йййй-де, йййй-де ... да помага ТОЙ, да помага ТОЙ... Мощният, Силният да помага ТОЙ, Мощният, Силният да помага ТОЙ, да помага ТОЙ...»

Започнахме с ПЕСЕН и завършваме с ПЕСЕН. Глаголът, Словото, Езикът е Божествена песен, от която нищо не може да извадим и нищо не може да добавим! Нека започнем да мислим за връщането на изначалното

съвършенство и хармония в тази песен. Да започнем с малки стъпки да действаме за връщането в азбуката ни на Небесния Слънчев Йероглиф, Символа на Любовта, Силата и Победата на Светлината, Знамето на Славянството, буквата «Ять».

И най-важното, първо да я събудим отново в нашите сърца. Тя със сигурност е там!

А после ще дойде редът и на другите «изпаднали в немилост» български букви ...

Александър Стойчев, журналист. Член на «Единение ДЕН».

Компютърна графика Николай Николов, «Мантек студио» Пловдив.